

РЕШЕНИЕ

№ 2666

гр. София, 22.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 15.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **1482** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалният кодекс/АПК/ вр. чл.155 ал.2 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия/ЗОБВВПИ/.

Образувано е по жалба на А. А., [ЕГН], с посочен съдебен адрес по делото: [населено място], [улица], ет.1 ап.9 срещу Заповед № 883/14.11.2023г. на началника на ОРУ-СДВР с която му е отказано завеждане на отчет и контрол и издаване на разрешение за носене, съхранение и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие – пистолет, марка „GLOCK“, модел „19“, кал.9X19, фабричен № BFVR471.

Конкретните му възражения, които съдът ще се опита да пресъздаде максимално идентично с изложението са:

В процесната заповед е немотивирана, не са посочени законовите основания и извършените нарушения за да се отнеме валидно издаденото на жалбоподателя разрешително за носене на оръжие за което единствената промяна в обстоятелствата е постоянният му адрес. Успоредно с това – до момента на подаване заявление от него от 25.10.2023г. е притежавал валидно разрешително за съхранение, носене и употреба на посоченото оръжие. С писмо от 30.10.2023г. е уведомен, че вместо преиздаване на разрешителното е отказано издаване с мотив, че няма нужда от оръжие поради липса на реална заплаха за живота, здравето и имуществото му. До 24.01.2024г. не е бил уведомен, че е издадена заповед с която се отказва завеждането на отчет и контрол в ОРУ – СДВР и издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късо

оръжие. В деня в който е подал заявлението за издаване на разрешително със законово основание – смяна на адрес му е връчена и оспорваната заповед.

Същата се явява немотивирана и в частта с която е прието, че не са посочени причини, обосноваващи необходимостта от носене на оръжие. Твърди, че е започнала неправилна процедура по издаване, наместо поисканото от него преиздаване на оръжие поради смяна на адрес. Промяната на адрес е обстоятелство, което не следва да бъде придружено с други причини за притежание на оръжието, тъй като такива вече са посочени в всички документи – приложени още при издаване на разрешителното.

Иска се отмяна на заповедта и да бъде задължен началника на 09 РУ-СДВР да заведе на отчет и контрол, респ. да издаде исканото разрешение за съхранение, носене и употреба на късо огнестрелно оръжие на новия адрес.

Отвратната страна - началника на 09 РУ при СДВР не изразява становище по жалбата.

Процесната жалба е в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения - с отстранена нередовност с молба от 28.02.2024г, и допустима като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт, при липса на отрицателни процесуални предпоставки по чл.159 АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществото на спора съдът съобрази:

Със заявление № 426600-2453/25.10.2023г. жалбоподателят е поискал да бъде заведен на отчет издаденото му разрешение за носене, съхранение и употреба на притежаваното от него огнестрелно оръжие пистолет, марка „GLOCK“, модел „19“, кал.9X19, фабричен № BFVR471 и да бъде подновен срока на валидност на издаденото му разрешение с посочени мотиви – за самоотбрана и самоохрана.

Във връзка с подаденото заявление е изготвена докладна записка от инспектор И., ПИ в група „КОС“ на сектор ОП към 09РУ-СДВР видно от която А. А. е заведен на отчет и контрол в РУ Г. Д. – ОДМВР Б. пред 2022г. като притежател на описаното късоцевно оръжие и издадено разрешение за съхранение, носене и употреба от 2018г., валидно до 2022г., продължено с разрешение от 2023г. валидно до 22.08.2028г. Извършена е проверка съобразно чл.83 ЗОБВВПИ видно от която, в докладната записка е посочена, че за заявителя има данни – информация за „извършител“ по посочени състави от НК за 2002г., 2003г., 2004г., 2011/2012г., 1988г., 1993г., 1995г., 1996г. Същият е многократно задържан по чл.72 ал.1 т.1 ЗМВР. Налице е медицинско свидетелство от 15.08.2023г., че не страда от психични разстройства, свидетелство за съдимост валидно до 17.02.2024г., че не е осъждан и удостоверение от ПРБ, че срещу него няма обвинения по наказателни производства към 15.08.2023г.

В записката е отразено, че посочените от лицето мотиви не оправдават нуждата от съхранение, употреба и носене на оръжие – липсва съществуваща реална заплаха за живота, здравето и имуществото на лицето, респ. негови лични или на членовете на семейството му.

Като следствие и с процесно оспорената заповед началника на 07РУ – СДВР е приел, че се иска освен завеждане на отчет и издаване на разрешение за носене, съхранение и употреба на посоченото оръжие, като е приел, че посочените от заявителя мотиви не обосновават необходимостта от притежание на късоцевно нарезно оръжие – липсват данни за съществуваща реална заплаха за живота, здравето и имуществото на лицето, която да не може избегната по друг начин, съответно – за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба. Посочено е, че

притежанието на оръжие не може да бъде самоцелно, а следва да е обосновано от сериозни причини. Предвид разрешителния характер на процедурата, административния орган не е длъжен да издирва такива причини, а същите следва да бъдат заявени и доказани от лицето. С писмо от 30.10.2023г. на основание чл.34 ал.3 АПК на А. е дадена възможност да обоснове искането си и да го подкрепи с доказателства, но това не е сторено.

Поради това и на основание чл.58 ал.1 т.10 вр. ч. 155 ал.1 и чл. 83 ал.3 от ЗОБВВПИ е постановен и оспореният отказ.

Успоредно с това и с писмо от 30.10.2023г. на началника на ОД РУ-СДВР и във връзка с подаденото от него заявление е посочено, че заявеното от него желание за носене, съхранение и употреба на огнестрелно оръжие не се удовлетворява и спрямо лицето започва процедура по смисъла на чл. 155 вр. чл.58 ал.1 т.10 от ЗОБВВПИ.

На тази база съдът съобрази и приема:

По силата на чл.86 ал.1 т.1 и т.2 ЗОБВВПИ лицето, получило разрешение за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях или разрешение по чл. 81а, уведомява писмено или по електронен път ГДНП на МВР, съответно РУ на МВР, при промяна на постоянния адрес - за физическите лица, или промяна на адреса на обектите за съхранение на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях;

Съгласно ал.2 от посочената разпоредба - в случаите по ал. 1 лицето, получило разрешение за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях или разрешение по чл.81а представя в 14-дневен срок от настъпването на промяната документите, свързани с нея, и документ за платена такса в размер, определен с тарифата по чл.12.

По делото са налице данни, че заявителят притежава разрешение за носене, съхранение и употреба на огнестрелно оръжие, валидно до 22.08.2028г.

Производството по чл.86 ЗОБВВПИ не включва в себе си преценка относно наличието на основание за притежание на оръжието, тъй като същата вече е обективизирана с посоченият влезнал в сила акт – разрешително.

Депозираното от жалбоподателя заявление съдържа както ръкописно изписано „завеждане на отчет“ върху ръкописно задраскан машинен текст „подновен срока на валидност“, така и машинно изписано „подновяване срока на валидност“, като и под двете стои подписа на заявителя.

Всъщност няма законова пречка с едно заявление да бъде поискано както завеждането на отчет при промяна на адрес, така и продължаване срока за издаденото разрешително.

Следва обаче ясно да се посочи - производството по чл.86 от ЗОБВВПИ не включва преценка на предпоставките за притежание на оръжие, защото същите вече са били предмет на анализ и властническо волеизявление в производството по издаване, респ. подновяване на издаденото разрешително, валидно и към датата на подаване на процесното заявление.

От друга страна, закона допуска упражняването на текущ контрол върху издадените разрешителни, но същият следва да се осъществи в рамките на производството по чл.154 и чл.155 ЗОБВВПИ, което производство е различно от настоящото и няма данни да е провеждано.

На трето място – с процесната заповед не е налице произнасяне дори във връзка с искане за удължаване на срока/ако органа е приел, че това е всъщност искането/ а е

налице изрично произнасяне за издаване на разрешение за носене, съхранение и употреба.

За да постанови отказ от отчет при смяна адресна регистрация местосъхранение на оръжието, компетентният орган следва да установи несъответствие с документацията съобразно ал.2 и ал.3 на цитираната разпоредба на което основание би могъл да обоснове процесният отказ. Такива данни няма нито в оспорената заповед, нито в придружаващите я документи преписката.

Процедурата /по чл. 87 от ЗОПБВВПИ/ е различна от процедурата по издаване на разрешение, от процедурата по продължаване срока на издадено разрешение, както и от процедура по отнемане на издадено разрешение. Следва да се посочи за трети път, че в рамките на срока на валидност на издадени разрешения/каквото е налице/ въпросът относно издаването им не може да бъде пререшаван – единствено е възможно за издадено и валидно разрешение да бъде продължен неговия срок или да бъде поставен отказ за продължаване на този срок в хипотезата на чл. 87, ал. 1, във връзка с ал. 3 и във връзка с чл. 83 от ЗОБВВПИ, както и да бъде упражнен текущ контрол съобразно чл.154 и 155 от с.з.

Като се вземе предвид изложеното, вместо да определи предмета на производството, съответно да го квалифицира правилно, началникът на 09 РУ – СДВР е започнал производство по издаване на разрешение, пренебрегвайки доказателствата за наличие на издадено и валидно такова и като следствие се е произнесъл отказвайки издаване на разрешение и отказвайки завеждане на отчет на оръжието.

Успоредно с това – липсват каквито и да било мотиви обосноваващи липсата на предпоставки за завеждане на отчет на заявеното оръжие съобразно посоченият от лицето адрес.

Това позволява да се заключи, че оспорената заповед е изцяло немотивирана в частта с която е отказано завеждане на отчет на притежаваното от жалбоподателя оръжие/мотиви не се установяват и от преписката/ и изцяло постановена при съществени нарушения на производствените правила изразяващи се в липса на определен предмет на производството, липса на надлежно произнасяне по заявлението, както и произнасяне по непредявено искане.

В този смисъл същата следва да се отмени изцяло а преписката по заявление № 426600-2453/25.10.2023г.от А. А. да се изпрати на началника на 09 РУ – СДВР за определяне предмета на производството чрез даване на съответните указания, ако е необходимо на заявителя и произнасяне съобразно предмета на сезиране.

В съответствие с нормата на чл.143 АПК жалбоподателя е отправил претенция за разноси в размер на 1000лв. адвокатско възнаграждение и 10лв. заплатена държавна такса.

С решение от 25 януари, 2024г. по дело С-438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноси за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това, националният съд не следва да се считан обвързан от

минимални размер на разноските,изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г,предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт.

В унисон с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът, в рамките на проведеното на 15.04.2024г. открито съдебно заседание изрично е оправил въпрос към жалбоподателя как е определил размера на претенцията си,предвид възражението на ответника за прекомерност и с оглед практиката на СЕС в материята. В отговор е заявено,че размерът е определен в съответствие с фактическата и правна сложност на делото,като за ориентир е взета Наредба № 1/2004г.

Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г,предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноси. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004г.

Следвайки установените критерии за справедливост на възнаграждението,през призмата на неговата фактическа и правна сложност и установеното отменително основание – процесуално нарушение поради неизяснен предмет на производството /за приложението на което основание е налице богата съдебна практика/ съдът приема,че делото не представлява предизвикателство обосноваващо подобен размер на възнаграждението.

Като контратеза, Наредбата за заплащане на правната помощ представлява акт,скрепен с държавна санкция и внасящ стабилитет в отношенията,каквито белези Наредба № 1/2004 не притежава, поради което и същата може да бъде ориентир относно стойността на определяне на адвокатското възнаграждение в хипотеза в която страната не е извела и посочила друг критерий за стойността на адвокатските услуги,извън материалният интерес на делото.

Ето защо и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 24 изр.първо от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на жалбоподателя следва да се присъди сумата от 100лв. с оглед липсата на материален интерес на спора,към която следва да се добави и заплатената държавна такса в размер на 10 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, във връзка с чл. 146, т. 3 , Административен съд София-град,74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 883/14.11.2023г. на началника на 09РУ-СДВР

ИЗПРАЩА преписката по заявление № 426600-2453/25.10.2023г. от А. А. на началника на 09 РУ – СДВР за произнасяне при спазване указанията,дадени с мотивите на настоящото решение.

ОПРЕДЕЛЯ срок на за изпълнение на решението - 1 /месец/ от влизане в сила на настоящия съдебен акт.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на А. А., [ЕГН] съдебно-деловодни разноси в размер на 110/сто и десет/лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Съдия: